

Ambíció

fújdogalom a lapátot
inkább rosszul, néha jobban,
széllel szemben, rossz tüdővel
egy leharcolt szélmalomban

Egymásra rímelő emlékeim

egy házibuli éjjelén az első,
órakattanásnyi koitusz
az Örs vezér terén a hóesésben
épp lekésett első trolibusz
egy áprilisi délután a kertben
kinn felejtve olvadt csokinyusz

Üzenőfaladra

Nem maradt más, csak marakvás,
s én, akivel mindig marakodtam,
instant kávé, tej, darabkás;
együtt vagyunk, épp csak darabokban.

Néha kellesz, néha herpesz,
néha rád csak vigyáz, kész, bukom,
ember végez, ember tervez,
lehetnénk barátok, fészbukon.

Január elsején

Lomha testem elterült aszottan,
méláztam egy langyos sör fölött,
s neteztettem tegnap este, szoktam:
nem gondolkodom, hát szörfölök.

Sorra jöttek persze izgi dolgok,
nem kellett ott még csak kérni sem:
mitől leszek szinte bizti boldog?
S hogyan lesz majd szép nagy péniszem?

Szállt az idő, folyt a sok kilóbájt,
(frissítettem hogyha megszakadt);
adj le gyorsan extrasok kiló hájt!
Újra összeállt a Black Sabbath!

Böngészgettem így tehát az este.
Nem volt kedvem, s megfontolt okom,
kortynyi sör borult a lomha testre;
szörfölök, hát nem gondolkodom.

Csupaszon

Jobb kezemben fel-le jár a plasztik,
hull a szőr, az arc pedig csupaszlik.
Nem kész még a művelet, se félkész,
és mint ásatás előtt a régész,
izgatottan várom, mit lelek,
rajzolódik, ismerős az íve,
szemlélem csak egyre konstatíve,
vékony ráncok, furcsa kis sebek,
régí rossz mesék és ócska szkeccsek,
mikkel együtt majd a sírba tesznek,
és amiket csak én ismerek

Szomorú tény

nekem hiába integet,
nem ismerem magát.
a fagyba, hogyha kint rekedt,
ne kérje hát az ingemet,
nekem hiába integet.
ha nincs magán kabát,
ha ujjá fagyva mind le lett,
s helyére sőt, ha hintenek,
nekem hiába integet,
nem ismerem magát.

Tavaszhatórozó

olyankor van március,
mikor kisedeként először
érezed azt, hogy jární tudsz.
olyankor van április,
mikor napfényt bukfencezel,
jelentsen ez bármit is,
május akkor lesz, ha már
egy kőre mászó gyík nesztétől
vágyad élni eszkalál

Fecni

bárcsak vón' akármit mondanom,
bár rímelve bármi bármire,
lomha testem nyögve vontatom,
ráncigálom, disznót vágni le
ujjam el sem ér az enterig
fog ha foggal koccan kasztanyett
rímre jobbra máma nem telik
semmi ágán lógó basszameg

Óda a véleményemhez

Te meddő földből nyíló hóvirág,
te szellő nyárest füledt éterén,
te jászol mélyén ringó messiás,
te nagyszerű, te drága vélemény!

Ha disznók téptek, rágtak dögkutyák,
ha ellened csaholtak érvelén,
hiába dúltak, fúltak féktelen,
te megmaradtál, drága vélemény.

De rút a mások ocsmány tévedése!
De szűkre vannak szabva ész terén!
Te drágakő, te fénylő gyöngy eléjük,
te indokolt, konzekvens vélemény!

Különb vagy, nem csak náluk, bármi másnál,
mi él s mozog e rongyos féltéken,
te szentigaz, te szeplőtlen, te áldott,
te egyetlen, te drága vélemény!

Időnként eltűnődöm, hogy lehet, hogy
te másé is lehetnél, s épp enyém
lettél, te példás, pompás, optimális,
te nagyszerű, te drága vélemény!

A kisbabát megették

A kisbabát megették.
Hiába rettenet,
a kisbabát megették.
Ne mondd, hogy nem lehet.
Már nem kell hozzá futni hát,
ha sírva kéri dudliját,
se új pelusba dugni át,

a kisbabát megették.
A kisbabát megették,
hát nincs több hiszti sem,
és biztosan megették,
mert nincsen itt hiszen.
Nem tudjuk többé kelve lágy
hangjára meg, hogy mellre vágy,
de eladó a gyermekágy,
a kisbabát megették.
A kisbabát megették.
Valódi rémeset,
a kisbabát megették,
pont azt az édeset.
Kinek temette gyomra el,
kérem, ki bármi nyomra lel,
ne késlekedjen, mondja el,
kik voltak, kik (böff) megették.